

Zalán Tibor

A Versek a hagyatékból- ciklus hiányai – avagy régi motívumok felébresztése

VÁRAKOZÓRA VÁRAKOZOTT

Hogy gondoljon a várakozóra ha már Ha nem
várja többé Meglehet ő mást se vár Soha már
Hideg kórházi vaságyak üres lepedőjén
megjelennek az első férgek De a nyúvek még
békén hagyják Bántotta Visszabántotta ő is

Hideg van a Göncölszekér kerekei között
lenni Heverni elfeledten Hanyatt Eltépve

Várakozót hiába várja a várakozó

Sajnálata nem kell Lázadása érthetetlen

Lehet versenyezni kié a nagyobb veszteség

Ki lép át nagyobb göggel a másik várakozón

Kinek roncsol jobban várakozásban a vágya

Ki ismeri fel magányuk értelmetlenségét

Szánalmas ez Mint harangszó nélkül a temetés

FÁRADT ZOMÁNC

Fejéről álmódott a párnán egymás mellett És a
keze idegen mellen nyugodott Mindegy volt az
idő Egyszerre volt fenn a Hold a Nap És mindegy
volt a hely Sirályok falták kinn a balkonon a
jégcsapokat Aztán álmában víz alatt voltak
egy nyaraló emeletében Lenn a konyhában
valaki teát főzött És kocogott egy kanál
a fáradt zománcon A boldogságtól hirtelen
megijedt Mint aki azt lopná el ami övé

lehetne Tengerparton heverték És párnájuk
szikla volt És hullámokat reggeliztek A híd
párkányán a víz fölött egyetlen árva boros
pohár És a sziklán maradt fejek lenyomata

És egy megfestetlen kő És egy kihűlt kék hajsza

KUPORGÓ TELIHOLO

Látja hogy szenved de nem tud segíteni Talán
mert szenved ő is Amaz sem segít Kettős fogoly
A méltóság elillant belőle és mint meglőtt
állat hentereg saját vérében Hogyan jutott
ide maga sem érti Talán mert aki jobban
szeret örök vesztesre áll Látja a méltatlan
éjszakákban sarlóholdból elsuhanni az
árnyékokat Csapkodó vámpírdenevérek kik
elszívják az energiáit Nincs mit reméljen
Ezt jól tudja És nem kiút boldogtalanságból
boldogtalanságba Kapaszkodnék de homok az
álomalak Szétomlik Nem tartja zuhanását

Valami meleg állatka odakuporodik
roncsolt testéhez Lelkéhez nem tud Elveszett már

SZENVEDÉLYELTOLÁS

Isten óvjad a megélhetési szeretőket

Szívük véletlenül se dobbanjon meg ha mondják
valahol lakni kell A gyerekeknek enni kell
Életnek menni kell Nincs idő szerelemre mert
a másoknak kivel ágyukat osztják test kell a
nappalok fáradalma után Isten mentsd meg őt
a megélhetési szeretőt el nem mondható
szerelemek meg nem élt évek ne bántsák amikor
vacogva kilép a fényre Hunyorogjon egyet
mint ki vízből ért a partra Engedd vegye észre
körben a fák égig nőttek Valamennyi csúcsán
egy-egy telihold reszket Pusztuljon inkább kinek
nem maradtak égtájak Évek S a napszakok is
cserben hagyták Vakon tévelyeg Semmibe kapkod